

spørgsmålet mest muligt på grund af den særlige belastning, som en varetægtsfængsling udgør, eller den særlige belastning, som en sigtelse normalt vil være for en person under 18 år.

Den særlige forpligtelse efter stk. 1, 2. pkt., til at afgøre tiltalesspørgsmålet hurtigst muligt gælder, indtil sigtede løslades eller fylder 18 år. I tilfælde, hvor sigtede løslades, eller hvor sigtede fylder 18 år inden afgørelsen af tiltalesspørgsmålet, vil den almindelige regel i 1. pkt. finde anvendelse.

Med *stk. 2* lovfæstes en underretningspligt svarende til den, der er indført administrativt ved Rigsadvokatens Meddelelse nr. 3/2006 om indberetning af langvarige sigtelser. Det følger bl.a. af denne rigsadvokatmeddelelse, at politidirektøren én gang årligt skal underrette den stedlige statsadvokat om de sager, hvor tiltalesspørgsmålet ikke er afgjort inden 2 år. Politidirektøren skal endvidere underrette sigtedes forsvarer (eller sigtede selv, hvis sigtede endnu ikke har fået beskikket en forsvarer) om den skete indberetning.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at underretning af sigtede og dennes eventuelle forsvarer fremover skal finde sted allerede 1 år og 6 måneder efter det tidspunkt, hvor politiet har gjort sigtede bekendt med sigtelsen, hvis der på dette tidspunkt endnu ikke er truffet afgørelse om tiltalesspørgsmålet, eller der ikke er anmodet om retsmøde med henblik på sagens behandling som tilståelsessag i medfør af § 831. Er der udsendt et bødeforlæg til tiltalte, er det at anse som en tiltalerejsning, og der skal derfor ikke ske underretning af tiltalte, hvis et bødeforlæg er udsendt inden for fristen på 1 år og 6 måneder.

Tiltalesspørgsmålet forudsættes i langt de fleste tilfælde afgjort i god tid inden fristen for underretning således, at underretning i medfør af den foreslåede bestemmelse kun kommer på tale i et mindre antal sager. Den foreslåede bestemmelse om underretning medfører således ikke, at en afgørelse af tiltalesspørgsmålet inden det tidspunkt, hvor der skal ske underretning, i sig selv indebærer, at afgørelsen kan anses for truffet inden rimelig tid, jf. stk. 1. Det bemærkes, at i navnlig store sager om økonomisk kriminalitet vil det i en række tilfælde ikke være realistisk, at tiltalesspørgsmålet kan afgøres inden 1 år og 6 måneder, jf. ovenfor.

Fristen på 1 år og 6 måneder regnes fra det tidspunkt, hvor politiet har gjort sigtede bekendt med sigtelsen. Er en person f.eks. blevet afhørt som mistænkt eller mulig mistænkt i forbindelse med et strafbart forhold uden formelt at være blevet sigtet, og har politiet ikke senere haft grundlag for at rejse en formel sigtel-

se mod den pågældende, vil der ikke i medfør af den foreslåede bestemmelse skulle ske underretning.

Er der omvendt tale om en sag, hvor en person er blevet afhørt uden formelt at være blevet sigtet, men hvor det f.eks. under efterforskningen senere konstateres, at der burde have været rejst en formel sigtelse mod den pågældende, vil den pågældende have krav på underretning, hvis der efter 1 år og 6 måneder fra det tidspunkt, hvor den mistænkte reelt må anses for sigtet, fortsat ikke er truffet afgørelse om tiltalesspørgsmålet.

Vurderingen af, om en person burde have været sigtet under tidligere afhøringer, må ske på grundlag af de oplysninger, som på dette tidspunkt forelå i sagen. Er grundlaget for at sigte den pågældende først tilvejebragt senere, gælder fristerne for underretning tidligst fra dette tidspunkt.

Fristen begynder som nævnt i øvrigt kun at løbe, hvis den sigtede burde have været gjort bekendt med sigtelsen. Dette vil ikke være tilfældet, hvis der iværksættes efterforskning, der forudsætter, at den pågældende ikke får kendskab til, at vedkommende er mistænkt eller sigtet, herunder f.eks. i form af telefonaflytning, indhentelse af oplysninger fra udlandet eller lignende. Den foreslåede bestemmelse angår ikke spørgsmålet om begrænsning af den tidsmæssige udstrækning af sådanne indgreb, der gennemføres uden den mistænks viden, f.eks. en telefonaflytning. Dette spørgsmål må bero på retsplejelovens regler om de pågældende indgreb.

Underretningen skal indeholde meddelelse om, hvorpå sagen beror, og hvornår afgørelse i sagen kan forventes truffet.

Det forudsættes i øvrigt, at der ved underretning i medfør af stk. 2 gives klagevejledning om muligheden for at klage til den overordnede anklagemyndighed over sagsbehandlingstiden mv., jf. Rigsadvokatens Meddelelse nr. 4/2006.

Det følger af *stk. 2, 2. pkt.*, at genpart af underretningen skal sendes til sigtedes forsvarer, hvis sigtede har en sådan. Underretning af sigtedes forsvarer skal ske, uanset om forsvareren er beskikket af retten eller er antaget af sigtede selv, men underretning af forsvareren forudsætter i sagens natur, at politiet er bekendt med, at sigtede har en forsvarer.

Stk. 2, 3. pkt., indebærer, at der skal ske underretning på ny, hvis der 1 år efter den seneste underretning fortsat ikke er truffet afgørelse om påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller tiltalerejsning eller er anmodet om retsmøde med henblik på sagens behandling som tilståelsessag i medfør af § 831. Bestemmelsen har til